

JUNÁCKÁ KRONIKA

Založil 1. oddíl Svazu Junáků – Skautů a Skautek Ř.Č.S. v Lukovanech.

Léta Páně 1936

*Kroniku napsal Jaroslav HARÁK
(od jara 1936 do podzimu 1938,
od léta 1945 do léta 1946)*

V roce 2009 přepsala Ludmila Hargašová, roz. Šaldová a Vladimír Hargaš.

Myšlenka založení skautského oddílu v Lukovanech došla splnění až r. 1936, kdy poprvé br. Jar. Harák památného dne prvního máje napsal dopis adresovaný všem chlapcům a vybízející ke vstupu do skautského oddílu.

Sám vypravuje:

„Během několika dnů už hlásil se mi jako první spolupracovník br. M. Vlček. Téměř každého večera mě očekával, aby mi hlásil zájemce. Přihlášky se však velmi pomalu scházely, takže ustavující schůzi jsme měli až 17. května 1936 v chatě Milošov, kterou nám 51. klub Old Skautů z Kytkovic k témuž účelu propůjčil.

Je nás málo, ale věřím a mám pevné přesvědčení, že skauting pro svoje ušlechtilé cíle dojde zaslouženého uznání“.

Ustavující schůzka.

Sluníčko se mile usmívalo na ten Boží svět, jakoby chtělo říci: „radujte se lidé dokud Vám jasně svítím, dokud Vám srdce plním touhou po lásce – po štěstí!“. Ba, snad se nám zdál celý svět radostnějším. Neboť dnes měl být uskutečněn náš dávný sen. Máme se stát skauty, skutečnými skauty. Chceme žít podle psaných skautských řádů a zákonů zkrátka a dobře, chceme skautovat!

Sedíme kolem zeleného stolu ve skautské chatě „Milošov“ našich šťastnějších druhů z Kytkovic. Bylo to 16. května 1936 odpoledne o 17. hodině. Srdce bušila nám nedočkavostí když br. Jar. Harák vykládal nám o skautech a skautování. Nejraději bychom do toho všeho vyjeli třetí rychlostí – jako závodník se svým strojem.

Skauting sledovali jsme vždy jenom z povzdálí. Nerozuměli jsme mu. Čím však více a dále náš vůdce mluvil, tím více jsme se těšili a radovali. Po dějinách a významu skautingu ukázal nám několik skautských pozdravů, zdůraznil jeden příkaz skautského zákona, ve kterém se praví, že skaut je zdvořilý. Těž nás naučil vázati skautské uzle sice ambulanční a zkracovací. Na „skautském hřišti“ právě cvičili skauti z Kytkovic a Oslavan uzlovou štafetu na zemské závody do Zlína, proto jsme je též chvíli okukovali.

Během schůzky byli přijati a zde buď též pro věčnou paměť uvedeni jako první skauti z Lukovan:

Vlček Milan

Vlček Čestmír

Vala Jaroslav

Svoboda Ladislav

Palas Josef

Ku konci schůzky jsme hráli z kytkovskými hry. Líbily se nám, byly skautské, byli lepší než jsme hrávali než jsme byli skauty.

Na příštích schůzkách byla nacvičena zkouška nováčkovská tak:

20. května byl probrán skautský zákon v 1 – 4 příkaze. Značky, vyzkoušely jsme prakticky při značkovací hře.

22. května skautský zákon 5 – 10 příkaz a uzle ambulanční, zkracovací, škotový. Znak ČSR a skautské pozdrav.

24. května Heslo „Bud' připraven!“ Uzle lodní smyška, pevná klička a rybářský. Provedena opět značkovací hra. Po schůzce, která trvala až dopoledne, šel br. vůdce a M. Vlček, J. Vala požádat pp. Šoukala, Procházky C. a J. o povolení k vyvěšení skautské vývěsky.

28.5. opakována nováčkovská zkouška 4, VI. Složili s výborným prospěchem zkoušku Vlček Č., Vala J. a Svoboda L. Ku konci schůzky jsme se domluvili na slibový táborový oheň, který uděláme 13. června.

6. VI. Složil zkoušku Vlček M. prospěch výborný. Nacvičen slib.

8. června večerní vycházka se značkovací hrou. směr nučická stezka až ke kamen. lomu u čučické silnice.

Skautské slavnosti ve Zlíně

__ __ __ __ čas prchal a již tu byla doba našeho odjezdu. Z Brna jsme jeli zvláštním vlakem. Před brněnským nádražím jsme si dlouhé čekání krátili pozorováním mraků jež do té chvíle počaly se po obloze povážlivě honiti.

Zatím co kola vagonů monotonně odklepávala kolejnice, jsme se jakž takž utábořili. V klidu však neseseděli jsme dlouho. Již před Vyškovem vjel vlak do dešťového pásma a proto museli jsme rychle zavírat okna.

V Otrokovicích již nepršelo ale obloha byla stále zatažená. Do Zlína dojeli jste za téhož stavu počasí. Zde už na nás čekal br. Žabák, Emil a br. zpravodaj Selinger. Ti nás zavedli do internátu kde jsme byli ubytováni.

Již při zběžném pravém pohledu udělal na nás Zlín dojem města sice továrního ale velmi úpravného a čistého. Ještě jsme se ani neotočili a už služba ohlašovala začátek „Slavnostní akademie“ v aule Masarykových škol. Číslo programu byla jistě nejlepší z nejlepších a věru ani se nám nechtělo když byl konec jíti domů. Nálada byla skvělá a tak jsme se rozhodli, že si prohlédneme město. Šli jsme na „náměstí práce“ a samozřejmě, že jsme neopoměli navštívit společenský dům a z jeho desátého poschodí jsme prohlíželi město zářící večerními světly zvláště pohádkový byl Baťův památník, který jako palác z Křišťálu zářil do tmavé noci.

Na víčka našich očí padla únava. Blížila se půlnoc a proto šli jsme spát.

Ráno vstávalo se o 7 hod. Na snídani chodilo se do Baťových jídelen, jež ostatně navštěvovali jsme hodně často. Po vztyčení vlajky v chlapeckém táboře, nastaly závody a proto my jež jsme nezávodili jsme si šli prohlédnout město. Pak navštívili jsme Baťův památník, v němž nejvíce nás upoutá letoun typu Junkers s nímž zřítel se tov. Baťa, dále vitrína ve které jsou vystaveny předměty jež měl zahynulý u sebe jako hodinky, plnicí pero, kapesník, zápisník atd. Na jiných místech svoje různé typy botů, boty národů, plány, fotografie zlínských továren atd.

Po obědě byl slavnostní průvod městem na sportovní stadion, kde byla sehraána scéna: „Skautské Košile v míru i ve válce“. Zlínský sportovní stadion je ve velmi pěkné poloze a dlužno připomenouti, že je i velice prostranný. Sedíme na hlavní tribuně. Kousek od nás do prava sedí bratr náčelník A.B. Svojsík a továrník Baťa. Stadion se plní a hlavním vchodem přicházejí nové a nové řady skautů a skautek. Konečně průvod ustal. Za zvuků státní hymny vztyčena jest vlajka a nastal odpolední pořad. Před námi je improvisováno město. Dělníci chodí do továren, na trhu objevují se první krámky, novinář, mlékař, pekař, zkrátka město se probouzí. Tam jde svatba na úřad, děti do školy atd. Zkrátka život ve městě běží. V novinách objevuje se zpráva, že bude válka. Skutečně, za chvíli je vyhlášena mobilizace. Muži rukují. Město se připravuje na event. nepřátelský nálet. – Nepřítel útočí, domy hoří, hláska hlásí plyn – hoří!! Co se stalo? Mohlo to zle dopadnouti kdyby nebylo město připraveno. Občané byli ukryti v Krytech, hasiči včas zakročili u ohňů, samaritáni poskytli první pomoc. Skautky připravili v lese nouzová přístřeší pro ženy a děti. Skauti z návrší pozorovali neblíží-li se nový letoun a kdyby, tedy sigalizovali ihned do města aby se občané ukryli. Tak prakticky ukázali, čemu chlapce i dívky naučil skauting. – Nebezpečí minulo. Lidé vycházejí z krytů do zaměstnání. „Není ohrožen, kdo je připraven“.

Slibový táborový oheň

Na krásné okamžiky ze svého života vzpomínáme nejraději. Chci také vzpomenouti jedné takové chvíle, třeba trvala jen malý čas. Byl to náš, „táborový oheň“ na kterém jsme jako první skauti z Lukovan, složili do rukou bratra vůbec slib. Bylo to 13. června 1936. Na několika schůzkách nás br. vůdce poučil, aby nám všechno pěkně „klaplo“ co budeme při slibu dělat.

Už o šesti hodinách jsme se sešli na „Skautském hřišti“ v Kytkovicích, abychom upravili táborový kruh, dříví a pagodu. Nedočkavost naše byla veliká.

Setmělo se. Na blízkém kostelíčku odbila půl devátá. Kolem ohniště na táborovém kruhu nastalo rušno. Scházeli se tam bratři a sestry skauti a Oldskauti z Kytkovic. Usedáme kolem hořícího. Vystupuje bratr okresní zpravodaj Selinger a zahajuje oheň. Přivítal nás a ohlásil, že na tomto ohni složíme slib. Když vyzval bratra vůdce aby přijal od nás slib, srdce nám mocně zabušila. Bratr vůdce předstoupil a zdravil: „Buďte připraveni! První skautum v Lukovanech na zdar!“ Mohutné „Zdar“ neslo se ze všech hrdel, až lesy vůkol se rozburácely. Když nastalo opět ticho, pravil: „Ptám se Vás hoši a povězte před všemi přítomnými, rozhodli jste se složit slib dobrovolně?“ „Dobrovolně!“ odpověděli jsme: „Bratři Skauti, uvítejte naše nováčky naší Skautskou hymnou!“

A již zazněla melodie naší hymny:

„Junáci, vzhůru, volá den,
luh květem kývá orosen,
sluníčko blankytem pílí
před námi pout' vede k cíli.
Junáci, vzhůru, volá den!

Dozněla tichá ozvěna milošovského lesa, v níž br. vůdce předčítal Skautský zákon a pak se nás ptal, je-li něco ve skautském zákoně čemu nerozumíme. Pochopitelně, že odpověděli jsme mu, že není. A on pokračoval: „Je nějaký důvod proč byste nemohli složit slibu?“ „Není!“ Zněla naše odpověď.

„Skauting není dílem jediného dne ani jediného člověka. Středověk odevzdává mu jako vzor postavu pravého rytíře s jeho ušlechtilými názory na čest a povinnosti ochránitele slabých. Dříve než mohl kdo stát se rytířem musel složit slavnostní slib na svou čest. A skauti, to jsou rytíři moderní doby. Slib, který rytíři skládali nazýval se přísaha. Nebyla to však přísaha jakou skládáme u soudu. Byl to slavnostní slib, že budou vždy čestní a věrní a že svojí pomoc dají vždy těm, kdož ji bude potřebovat. To je smysl našeho skautského slibu. Slibujete jako Skauti – nováčci a proto tuto skutečnost mějte na paměti!“ Vůdce domluvil. Nastala chvíle ticha, která posléze byla přerušena povel:

„Skautky a Skauti pozor!“ – Vzdejte Skautský pozdrav!

Ve skautském pozdravu je ušlechtilý symbol. Tři vztyčené prsty Vám připomínají Váš trojí slib a sílu v jednotě. Palec přes malíček, že silný je ochráncem slabého!

Slibujte na svou čest, že budete jak nejlépe dovedete:

milovati vlast svou republiku československou a sloužiti ji věrně
v každé době,
plniti povinnosti své vlastní a řídit se zákonem skautů
duší i tělem hotovi pomáhati bližnímu!

„Slibujete!?“ Ptal se když byl doříkal formulí slibovou.

„Tak slibujeme!“

„Pozdrav zruš!“

Bratři Skauti!

Věřím Vám, že máte na paměti svůj čestný závazek, budete vždy a všude dodržovati svůj slib. Jste tím přijati do světového bratrstva hochů. Tisknu Vám ruce jako Nováčkům a vítám Vás jako československé Skauty! Buďte dobrými skauty, občany a dokonalými lidmi!

Tak složili jsme náš slib věrnosti skautingu.

Následoval volný program. Písňe, vykládání a bratr Mirek přednesl básničku. Mezi tím přišel na hřiště bratr Čeněk Leitner který slouží jako poručík u vojenského letectva. Byl ihned zahrnut otázkami aby vyprávěl jak to vypadá když se skáče z letadla. Začátkem června se totiž konal v Praze armádní letecký den a on byl též mezi 15 odvážlivci co skákali z letounů. Dlouho jsme seděli kolem ohníčku a poslouchali milého jeho vyprávění. Povíдали jsme si „Až zavrčíš letadlem nad střechami našich domovů, budeme na tebe mávat!“

Téměř o 11 hodinách nás bratr vůdce shromáždil k odchodu domů. Doma, dlouho nemohli jsme ještě usnouti. V hlavách vířilo nám na sta myšlenek a pěkných dojmů z dnešního dne.

Pan prezident v našem kraji

Slunce pražilo jen což. Sešli jsme se Haráků v Kytkovicích a od obecní radnice jsme šli v průvodě k sudické cestě. V průvodu šli nejprve školáci z Čučic a Kytkovic. Před námi nesli Skauti Státní vlajku. Za školní mládeží šli Skoutky a Skauti, potom obecní rada a ostatní. U sudické cesty na nás už čekala hudba. Zatím co jsme ve stínu stromů odpočívali přišli školníci ze Sudic a též správa, že průvod p. presidenta má značné zpoždění.

Po odpočinku jsme šli za zvuků řízných pochodů do Rapotic, kde skauti i skautky byli předmětem pozornosti. Stáli jsme v blízkosti pomníku padlých. Husté špalíry obecenstva vroubily silnici. Všichni dovedli celé hodiny stát jen aby viděli hlavu našeho státu a my, skauti, pak – svého starostu.

Konečně o 19. hodině projelo první auto, v zápětí za ním další a další až dojelo paně prezidentovo. Seděl zrovna u okna usmíval se i jeho paní a mávali na nás na všechny.

Hudba hrála, „Kde domov můj? a Nad Tatrů sa blýská!“ Projel Rapoticemi. Těšili jsme se z toho, že jsme ho viděli a potom ještě podepsal-li nám naši knihu, kterou jsme mu poslali do Náměště. (*pan prezident Kroniku podepsal v Náměšti 17.6.1936*).

Výstava

11.- 12. července 1936

Dnes jsme otevřeli ve staré škole Skautskou výstavu. Sami ovšem bychom na takovou věc nestačili a proto rádi jsme přijali návrh, že to bude výstava okresní. Před námi byla instalována v Kytkovicích. V úterý jsme si vypůjčili vozík a všichni i se sestrami jsme to „švihali“ ke Kytkovicím. Tam jsme všechno uložili do beden a prozatím uskladnili v místnosti, kde výstava bude.

Během týdne jsme upravili stoly a uspořádali vystavované věci. Na hlavní stěně visely obrazy skautských zakladatelů a našich prezidentů. Nad nimi byl velký skautský znak. Na těžké stěně visely po obou stranách tohoto znaku vlajky – z jedné strany mezinárodní a z druhé anglická. Pod těmito obrazy byl na stole velice pěkně provedený model skautského tábora. Na levo byly skautské odznaky a v pravo písemnosti vztahující se k činnosti našeho oddílu. Na stole u oken byla skautská knihovna, časopisy, obrázky a fotografie. U dveří na témže stole byly práce skautek.

Na prostředním stole byly práce všeho druhu. Na pravém stole v rohu byl intimně umístěn indianský kout s bubnem tam tam, tý-pý stanem, čelenkou, obrázky a výjevy z ind. života, stopařství a.t.d. Následovaly skautské zkoušky.

Oldskauti měli svoji expozici uprostřed pravého stolu. Zvláštní pozornost budily tradiční trůčky, ceny ze závodů, vlajky, ruční práce a písemnosti oldskautů. Po stěně byly rozvěšeny oldskautské fotografie.

Mimo toho byly ve všech těchto odděleních tabulky s popisy a výroky různých státních velikánů s tím, co řekli o skautingu. Nelze ani všeho vyjmenovati jak pěkně byla tato výstava zaranžována.

Mapování, signalizace, zálesáctví, zdravotnictví, skautské prapory a vlajky to všechno jsme zde měli.

Po celou dobu výstavy jsme prodávali naše „talismánky“. Jenom jsme litovali, že v neděli nám celý den přelo ale přesto dopadla propagačně i finančně skvěle. Měli jsme zde zřízený též místní rozhlas, kde jsme vysílali skautské relace.

Náš výlet

Do přírody, do přírody,
užít chvíli volnosti,
v přírodě nás očekává
hojnost čistých radostí.

Vesele se nám to šlapalo, když jsme dne 9. srpna 1936 opouštěli vesnici. Naše cesta směřovala ke Ketkovicím přes Sudice okolo Kralického mostu, kde nás bratr vůdce vyfotografoval, dále ke Kralicím a k Lesní škole. Cestou jsme měli moc řečí a legrace. Mnohde i skautská bdělost povolila, že ztratili jsme podložku od fotoaparátu, dokonce i šáteček ale všechno jsme zase našli, takže to bylo jako v té pohádce. Tak jsme se ani nenadáli a stanuli jsme u Lanové lávky před tábořem „lesní školy“. Rychle jsme všechno na sobě upravili a za malou chvíli jsme již obdivovali lesoškolácký tábor. Kde se vzal, tu se vzal vyvrbil se odkudsi bratr župní – Stopka a už nás provádl. Teď jsme si zahráli na „pány“ a nechali jsme si všechno vysvětlovat (bojím se přiznat, že jsme na to všechno hleděli divně; no, byli jsme v udivení). Podívali jsme se též k táborovému kruhu, kde právě byla přednáška. Meteor stanice byla nádherná a bratr Nováček se o ni velmi zajímal. Jiné zase zajímal telefon, který měli též v táboře zařízený. Ani se nám od tud nechtělo ale nedalo se nic dělat, doba kterou jsme měli vymezenou už dávno minula a tak pokračovali jsme v „krasojízdě“ ke Glorietu. Sotva jsme vyšli na kopeček, rozběhli jsme se po lese, protože jsme nacházeli stále a stále velmi mnoho hřibů. Ani jsme se nenadáli uplynula hodina a byli jsme u Glorietu, odkud je velmi pěkná podívaná do údolí Oslavky k Vlčímu kopci a Sedleckému hradu.

Sluníčko pěkně hrálo a proto jsme vyhledali stín blízkého stromu pod jehož korunou jsme se naobědvali.

Poté pokračovali jsme v cestě k Vlčímu kopci, dále ke Kuroslepům a přes Ketkovice domů.

Nic netrvá věčně a tak skončil se i tento krásný den, který měl pro nás tolik novinek. Vrátili jsme se z výletu osvěženi a povzbuzeni pro práci ve skautingu. Těšíme se na výlet příští.

Babylon

Ještě nevymizely poslední dojmy z posledního našeho výletu a již zase jsme vesele putovali. Směr náš byl opět přes Kytkovice k Březníku. Za Březníkem jsme vešli do obory a poněvadž posledně našli jsme hojnost pěkných zdravých hřibů, dali jsme se též do hledání. A ajta, takový velký jako skautský klobouk sedí tamo v trávě a druhý, třetí nastal shon veliký, převeliký, velmi. Co s nimi? Sníme jídlo a nacpeme je do žebradla – a návrh v skutek učiněn jest. Tak počíná obsah baťochů putovati do útrob našich, aby byl vystřídán pěknými „hnědáky“. Hledání a honička byla veliká a převeliká až bratr vůdce zakročil: „Kdo bude mít nejvíc hříbků, dostane latí!“ – Tak jsme trochu v hledání ustali, abychom nezapomněli na pravý účel naší cesty. Dospěli jsme z prudké stráně k řece a po „Jindřichově lávce“ přešli jsme na druhý břeh. Záhy došli jsme na Vlčí kopec a odtud za hodinu byli jsme na Babyloně. Právě jsme trefili na hajného, který měl od rozhledny klíč. Vystoupili jsme nahoru a rozhlíželi jsme se po blízkém i vzdáleném okolí. Určovali jsme kde jsou Lukovany a jiné známé vesnice i města.

U stavby samé obdivovali jsme zdi, které jsou dobře 2 m silné. Nahoře je velký dalekohled, ale vidět přes něj není. Kolem zdí jsou křesla. Na stropě je vymalován zvířetník.

Dole jsme si odpočinuli a pak šedivou silnicí za zpěvu jsme šli přes Kladruby ke Skřípině a dále Ketkov. mlýnu kde se bratr Sýs, Vejrosta, Vala a Vlček vykoukali.

Táborový oheň

Klub Oldskautů z Kytkovic vzpomínal tragické smrti svého vůdce br. Poláka, který zahynul v troskách hořícího letounu u Moravských Bránic. K uctění památky zažehují každým rokem táborový oheň. Tak tomu bylo i letos.

Ve čtvrtek 20.srpna o půl osmé hodině večer, vyšli jsme k Milošovu. U chaty nikdo ještě nebyl. Proto jsme zatím polámali dřevo a srovnali hranici. Pěkně jsme urovnali celý táborový kruh a kolem ohniště narovnali kameny jako do věnečku. Zatím se bratři a sestry z Ketkovic scházeli.

Když čirá tma zahalila vše svým závojem, zahájil bratr okresní zpravodaj oheň. Ve své řeči vzpomněl hrdinného letce a významu této vzpomínky. Všechno umlklo vůkol. Šumot v korunách stromů ustal i ty vlnky v potůčku ztlumily svůj hukot aby nerušily našeho vzpomínání.

Celá příroda zde v okolí ho dobře znala. Zde na hřišti často v ušlechtilém závodění dělal čest nejen svému klubu ale celému skautingu. Bratr zpravodaj domluvil. Dvě minuty klidu přerušil povel bratra vůdce: „Ke slibu!“. Stojíme v pozoru. Ostatní skauti tvoří kolem nás kruh. Bratr vůdce říká slibovou formuli. Plameny ohně mocně zazářily jako by chtěly potvrdit opravdovost našeho: „tak slibujeme“!

Radostně zazářily nám oči, v duších i myslích pevně utkvělo to naše skautské: „Chcem věrni zůstat také dál!“ Hrdě jsme se dívali na slibové odznaky jež nám bratr vůdce připjal. Chceme a budeme vždy dobrými skauty. Dělat čest svému oddílu, sobě a celému skautství!

Výlet na kolech

V neděli 23.srpna probudili jsme se nějak brzy. Inu ovšem, vždyť jedeme na výlet. Před sedmou hodinou jsme měli sraz. Sedli jsme na kola a už se jelo. Za malou chvíli jsme byli v Ketkovicích. Zde jsme čekali na ostatní účastníky zájezdu. Jelo se směrem na Oslavany, Ivančice, za Stříbským mlýnem jsme obdivovali dílo techniky – bránický most. Tam byla malá zastávka. Po té pokračovalo se dále do Německých Bránic. Tam jsme si sekovali kola a po úzké pěšince do kopce záhy dospěli jsme místa kde opustila duše těla letců – hrdinů.

Těž zde uctili jsme jejich památku dvouminutovým tichem. Bratr Leitner Václav položil zde kytici růží a jiřin. Mezi tím došlo sem několik místních občanů. Tak jsme se jich ptali jestli by nám něco řekli jak se to asi stalo. Tak nám jeden vyprávěl toto: „Den byl pošmurný – nevlídní. Na polích pracovali lidé. Když tu zavrčí nad nimi letadlo. Už zvuk motoru nebyl jako jindy když v tom letadlo, které stejně bylo v malé výši, se zakymácelo, motor zakašlal a již střemhlav letělo dolů. Ohromná rána a oblaka dýmu se vyvalila. Samozřejmě, že lidé sem ihned spěchali ale letadlo se ihned vzňalo a začalo prý to v něm praskat jako by tam měli náboje. Přes ohromný žár a dým, nikdo se k hořícímu neodvážil, přesto, že mnozí říkají, že po dopadu pozorovatel jako by chtěl vstáti, ovšem, že padl ihned zpět do trupu a volal: „Pomoc!“ Možná, že je na tom něco pravdy, protože když to všechno dohořelo měl jednu nohu přes trup letadla. Není ale vyloučeno, že chtěl vyskočit. Co bylo vlastně příčina neštěstí? – ptáme se. „Komise prý naznala, že nevolnost pilotova.“ –

Našli jsme zde několik zbytků, tak jsme si je vzali na památku. Po obědě nastoupili jsme cestu zpět. V Ivančicích neopomenuli jsme navštívit Rénu, kdy z rozhledny je vidět široko daleko.

„Ve svornosti malé věci rostou,
v nesvornosti i největší se rozpadávají!“

Ustavující valná hromada

Přátelé!

Život každého člověka je snůškou událostí! Každý z nás vzpomíná rád na svoje mladá léta a chtěl by aby tato doba trvala co nejdýl. Vzpomínáte na okamžiky prožité při vašich trempsých vycházkách, výletech a táborech. Jako trempové však nemohli jste se tak rozvíjet jak byste si přáli. Těším se z toho, že hledáte programovou práci ve skautingu a o tom Vás ubezpečuji. Vítám proto Vaše rozhodnutí pro vstup do Svazového skautingu! Vítám Vás při ustavující valné hromadě Klubu Oldskautů v Lukovanech, kterou tímto zahajuji.

Tak zahájil bratr J. Harák ust. valnou hromadu, která se konala dne 4. září 1936 v jeho bytě.

Načež byly přečteny stanovy odboru Oldskautů a dle nich byla provedena volba funkcionářů klubu. Výsledek byl tento:

vůdcem klubu: Jar. Harák
zast.vůdce klubu: Met. Vyhnalík
jednatel: Frant. Nováček
pokladníkem: Václ. Šalda

Volba byla provedena aklamací a všichni zvolení funkce přijali. Bratr vůdce podotýká, že přijímá volbu, než se některý z bratrů vycvičí.

Stanovena výše příspěvků:

vstupní poplatek 5 Kč
měsíční příspěvek 2 Kč, ženy 1 Kč.

Ženy budou se přijímati jako členové přispívající. Práva a povinnosti stanoví klubovní řád resp. stanovy klubu, jež vypracuje bratr Harák. Krojování provede se dle organizačních předpisů. Šáteček jako má místní chlapecký oddíl.

Volné návrhy: Bratr Nováček navrhuje sehrání divadla. Bratr Harák doporučuje „Maryšu“. Domluveno vypůjčení knížek a zadání sálu na 28. říjen.

Protože jiných návrhů nebylo, jest valná hromada které se zúčastnili: br. Šalda V., Harák J., Vyhnalík M., Vyhnalík J., Kotačka K., Patočka A. ukončena.

11. října 1936

Dívčí oddíl

Když v květnu letošního roku byl zde v Lukovanech skautský oddíl tak mnohé z nás namanulo se v mysli, kéž by zde byly skautky. Později počalo se už cosi povídat, že zde dívčí oddíl bude. Zprávy byly den ze dne určitější až jsme se dozvěděly, že sestra Jarmila Haráková zve všechny děvčata na ustavující schůzku.

Schůzku zahájila sestra vedoucí a slovo předala bratru Harákovi, který nám vyložil význam dívčího skautingu a skautingu vůbec.

Potom přijal přihlášky prvních skautek:

sestra Krčmová Drahomíra
sestra Svobodová Radmila
sestra Patočková Marie
sestra Svobodová Libuše
sestra Svobodová Milada
sestra Matějová Helena
sestra Procházková Marie I.
sestra Procházková Marie II.
sestra Tribulová Otuše

sestra Matějová Věra která přestoupí se sestrou vedoucí z dívčího oddílu z Kytkovic. Ke konci schůzky jsme si zahráli několik skautských her a zazpívali písně.

Maryša

V předvečer národního svátku zúčastnili jsme se lampiónového průvodů obcí k pomníku padlých, kde sestra Věra Matějová položila za skautské jednotky zelený věnec z chvojí, přes nějž vinula se čslov. tříkolora. Čestnou stráž stál bratr Svoboda Lad. a Vejrosta Jar. Všichni lidé nás obdivovali. Po rozchodu pozval bratr vůdce přítomné na div. hru „Maryša“, kterou bude hrát klub O.S.

Dne 28. října o 20. hodině byl již sál potravního spolku naplněný. Pan Lacina dává rekrutům „áčko“ a již nese se první sloka. „Ach co jest mě přesmůtnému“ V hledišti je ticho že upuštěný špendlík bys slyšel. Opona se zdvihá rekruti v Kyjovských krajích zpívají další sloky až při poslední zacházejí. Vystupuje Lízal a Vávra kteří byli na víně ve sklepě. Hned dle řeči každý usoudil, že Lízal je bohatý sedlák, půlláník. Šetrný až přímo lakomý, dovede oceňovat jen peníze a majetek. Maryša jakoby ani nebyla z jeho rodu. Prostá opravdově milující. Její hoch Francek, syn chudé baráčnice je smělý a hrdý. Jejich lásce nepřije starý Lízal, který právě zde s Vávrou počne projednávat zdavky. – Maryša se tomu brání, vědouc, že Vávra přes jeho sebevědomé vystupování je surový a zlý. Říká proto otci, že si Vávru nevezme,

vždyť „první ženu bil“. Vávrovi se ale Maryša líbí, požaduje na jejím otci čtyřtisíce věna, o tom však, nechce zchytralý Lízal ani slyšet. Dal by jenom třitisícepětset – Maryša se potajmu schází s Franckem, kde na jednom dostaveníčku jí Francek těší, že za tři léta se z vojny vrátí a potom „budeme zase spolu“.

Nastává bouřlivý odchod rekrutů. Francek se jde rozloučit s Maryšou. Lízal mu v tom zabrání a Francek mu vytýká jeho jednání. Ale nakonec se Franckovi podaří Lízale obelstít a tak se s Maryšou přeci rozloučí.

- Odešel na vojnu a tu rodiče Maryšu přemlouvají aby si vzala Vávru. Když uštvaná Maryša nechce svolit, připravují rodiče svatbu proti její vůli. Svatba je přededveřmi a Maryša stále odolává, na srdci nosí psaní, v němž ji Francek prosí aby na něho nezapomínala. – Odhodlává se k poslednímu – utýct z domova. Je jí v tom však zabráněno. Na besedu přijde tetka Strouhalka a kape ještě jed do Maryšiny duše, vyprávějí jí o psaní v němž jejich Josef píše o Franckovi, že se tam „nemodlí jen za tebe!“ – Je velká svatba a Maryša se ještě brání. Ještě teď říká Vávrovi do očí: „Já si Vás vezmu pane Vávro, ale bude to život k utopení!“ – Je po svatbě. Vávra nemůže získat lásku Maryšinu, zuří a bije ji. Nastává pro ni hrozné manželství které trvá plná dvě léta. Dvě léta uplynula a Francek je z vojny propuštěn dřív. – Setkává se v hospodě s Maryšou když tato jde nakupovat. Než Maryša si vyřídí nákup vytratí se Francek z hospody a čeká na ni venku. Přebíhá jistou nesmělost a odcizenost, nabývá opět láska a vášeň vrchu. Francek počíná za Maryšou chodit do mlýna. Vávra je zase stále v hospodě. Jednou zde zastihne tohoto Lízal a činí mu výtky, že má „bét duma“.

- Francek, že mu chodí za ženou a hospodářství upadá. Za hádky vejde do hospody Francek, na něhož se přenesou Vávrova zlost tak, že napadne Francka. Nedopadne to však pro něho dobře. Francek ho pokoří a zároveň mu slibuje, že od jeho ženy neustoupí a že za ní bude chodit až do mlýna! – Ve mlýně Francek přemlouvá Maryšu aby s ním jela do Brna, že má pro oba práci. Maryša ho však odmítá slovy: „Nešťasná su ale špatná nebudu!“ Když Vávra jde z hospody spatří ve tmě Francka. Rychle se vyptává Maryše kdo tu byl. Maryša neřekne a Vávra to na služce Rozáře vynutí karabáčem. Popadne pušku a zamknuv obě ženy, běží jako smyslů zbavený ke splavu, kam má o jedenácti přijít Francek pro Maryšu. Vávra se ho dočká a střelí po něm po vzrušené honičce. Francek unikne a koule ho netrefí. – Maryša se rozhoduje a říká Rozáře aby vyřídila Franckovi, že zítra ji doprovodí. Vávra celý rozechvělý se vrací nabíjí pušku položí ji na stůl a hledá v nočním stolku něco, čímž vyhrožuje Franckovi, že ho zastřelí jako psa – Maryša se Francka opět ujímá a říká, že ho Vávra nezastřelí od toho, že je tam ona. Uchopí pušku a Vávru který dosud hledal ve stolku – zastřelí. -----

Plynula léta a Francek čekalčekal na vykoupení své veliké lásky.

Divadlo jsme se hráli s ohromným a jedinečným úspěchem. Navštívili nás též bratři a sestry z Kytkovic. Jen náboj při střelbě Maryšině měl slabou náplň takže byla slabá rána, kterou jsme ihned vyrovnali „špuntem“.

Obsazení úloh: Maryša sestra J. Haráková
Lízal p. Nováček F.
Lízalka sl. Vyhnalíková

Vávra	bratr Šalda V.
Strouhalka	paní Lacinová M.
Strouhal	bratr Kotačka K.
Rozára	sestra Matějová Věra
Horačka	sl. Kosmáková V.
Francek	bratr Hanák J.
Maryšina babička	– sl. Rosendorfová A.
Hospodský	p. Matěja J.
Hospodská	sl. Kotačková L.
Pavel	bratr Nováček F.
Hrdlička	p. Vyhnalík Jan
Soudní sluha	p. Vyhnalík M.
Franěk	p. Vyhnalík Jar.
Bušek	p. Kotačka K.
Rekruti:	J. Harák, J. Procházka, F. Nováček, M. Vyhnalík, J. Vyhnalík, K. Kotačka

Krajánek Holandr jde na vandr

O svátcích Vánočních sehráli jsme opět s jedinečným úspěchem divadelní hru: „Krajánek Holandr jde na vandr“. Tentokrát to byl opereta. Před svátky bylo pěkně umrznuo ale 25. prosince nastala obleva, která pokračovala tak daleko, že k páté hodině se spustil lijavec. Strachem jsme až trnuli. Nicméně to však neubralo odvahy těm, kteří nás chtěli navštívit. Zvláště nás potěšila pěkná účast z Kytkovic.

Děj je vsunut na veselého mlynářského prostředí a hlavní rolí jest Krajánek Holandr kterého bezvadně podal bratr Met. Vyhnalík.

Na vesnici jsou obžínky. Chasa se veselí, jen mlynářovic Liduška je smutná. Jak by ne. Má chlapce a má ho ráda ale otec který je vdovcem jí brání a chce aby si namluvila ředitele Jerusaléma. Liduštin chlapec Jaroslav který je lesním adjunktem se svěří se svými starostmi Holandrovi, jež sem na „Klepandu“ zavítá. Holandr mu slíbí svou pomoc. Vzpomene si posléze, že když za mlada práškoval v okrouhlickém mlýně, že tam chodíval za Betynkou, dcerkou mlynáře též jakýsi Jerusalém který ji ale nechal a na tomto vypracuje celý svůj plán. Zvláště když zjistí, že přišel na správnou adresu. - Ve mlýně je ještě jeden párek Lojzík a Kačenka. Lojzík je dobrosrdečný ale trochu žárlivý. Zlobí se na Kačenku, že o obžínkách tancovala s Jerusalémem. Svěří se s tím Holandrovi a tomuto se podaří je udobřit. – Holandr stará pijavka záhy nachází kamaráda v hajném Vyksalovi, který donáší zprávy od adjunkta Lidušce. Při nejbližší příležitosti počíná Holandr zpracovávat Jerusaléma. Namluví mu, že Jaroslav je jeho synem a Betyнка Ovčárová totiž ta, s níž Jerusalem

za mlada chodil, že je jeho matkou a že bydlí v Praze a je bohatá. Jerusalem, který je Holandrovou řeší naladěm, vyhledá Jaroslava, vyzví na něm adresu své matky a pošle jí dopis. Holandr už ale dříve poslal Betynce telegram aby přijela. Jaroslavovou matkou však je Alžběta Klenková. Jerusalem jí napíše a tím se celý děj zamotá.

Betynka Ovčárová přijede a uvidí se s Jerusalemem, který se znovu do ní zamiluje. U Lidušky počíná ochabovat. Mlynářovi se Betynka líbí a začíná o ni smýšlet. Tomu všemu nasazuje Holandr Korunku písní: „Hledám holku“

I jemu líbí se Betynka a proto žádá Lidušku o přímluvu. Jerusalemovi tkví v hlavě jenom Betynciny peníze a proto zruší slovo jež dal mlynářovi a nechce o Lidušce ani slyšet. Betynka ho odmítne. Přichází Klenková matka Jaroslava a děj se počíná rozjasňovat. Jerusalem poznává, že byl Holandrem napálen a chce se vrátit k Lidušce ale otec ho vyžene. Betynka svolí ke svému sňatku s Mlynářem provdá-li Lidku za Jaroslava. Mlynář svolí a je dvojí svatba. Holandr si z toho nic nedělá, že nedostal Betynku a začne si zpívat: „A zas budu dále couvat“ závěr vrcholí v písni obsazení:

Chochola, mlynář	p. Nováček
Liduška, jeho dcera	sestra L. Kotačková
Krajánek Holandr	br. M. Vyhnalík
Vykysal hajný	br. K. Kotačka
Kačena jeho dcera	sestra V. Matějová
Alžběta Klenková	sestra L. Kostelecká
Jar. Klenka její syn	br. J. Vyhnalík
Bet. Ovčárová	sestra J. Haráková
Jerusalem řed. tov.	br. V. Šalda
Lojzík mládek	br. F. Nováček

Při režii: br. Harák, p. K. Kotačka a J. Kotačka

Zpěvy jsou líbivé a lehce přístupné takže ještě dnes mnohý z účastníků si je prozpěvuje. Bezvadným provedením jsme si udělali dobrou reklamu.

I. Věneček

Na klubovní schůzi dne 10. prosince, bylo dohodnuto, že uspořádáme skautský věneček. Přípravu vzala na sebe klubovní rada. Ještě na této schůzi bylo stanoveno, že tento náš první ples bude mítí protektorku, o což požádáme mil. pí. Kulíkovou. Čestný výbor obstará br. Šalda V., Vyhnalík M. a Harák J. Pozvánky br. Harák, hudbu a sál br. F. Nováček. Výzdoba sálu provede se dle návrhu klubovní rady a práce se zúčastní všichni členové klubu.

Vskutku radostný jest pohled do vyzdobeného sálu v němž vůně z věncoví připomíná mocně les. Na hlavní stěně uprostřed v zeleném podkladě, jest umístěn obraz pres. Osvoboditele, jemu po pravici obraz pres. dr. Beneše, v levém rohu jest

skautská lilie v roverských barvách. Tento obraz uzavírají dva bílé sloupy se skleněnými báněmi v nichž svítí světlo. Kolem dokola celého sálu visí girlandy zelených věnců v nichž tu a tam visí šišky na kterých je mírně nanesené umělé jíní. Ode všech světél visí dolů kulaté věnce se stříbřenkovými pásky jež dodávají celé výzdobě pohádkový – vánoční ráz. –

Hudba počíná hráti polonésu. Paní protektorka a za ní čestný výbor vychází ze světničky k zahájení. Za malý okamžik je všechno v kole a pohybuje se v jednotném rytmu. Tichá melodie valčíku vnesla vše v taneční rej... a hodiny stejnoměrné odčítávaly čas. Nadešla chvíle zakončení. Nikomu se nám nechtělo.

Doma pak dlouho nemohli jsme usnouti. V uších nám jen doznívaly zmatené melodie hudby. – Jen netrpělivě jsme očekávali kritiku nezaujatých jež vyzněla velmi pochvalně: „ano, to byl ples!“ Bez křiku a hlomozu jakými se vyznačují venkovské tancovačky.

Když pak v týdnu po plese jsme provedli rekapitulaci, byla naše radost dvojnásobná.

Valná hromadna 97. O.S.

Dne 31. ledna 1937, scházíme se v potravním spolu k I. Valné hromadě. Bratr vůdce Horák ji přesně o půl třetí zahajuje a ihned podává svoji zprávu. Podal též zprávu za nepřítomného bratra jednatele – Nováčka, který jest v tuto dobu služebně mimo obec.

Ve své zprávě vyzvedl všechny dosavadní naše podniky, jež vesměs měly vysokou úroveň což bylo našim nejvyšším snažením. Zdůraznil zejména, že nejsme ještě ani zdaleka tam, kde chceme a kde musíme býti. Zmínil se ve své zprávě i o tom, jak v poslední době jsou šířeny o skautech pomluvy. Šetřením jsme zjistili, že nepravdy pocházejí z míst skautům nepřátelských a osob nečestných a pomlouvačných. Na tyto útoky odpověděl: „Říká se, že život je boj! Protože my skauti žijeme intenzivněji a zhuštěněji než jiní smrtelníci, musí i náš boj býti silnější a prudší. Milujeme a vítáme každý čistý zápas, milujeme jej jako vůni lesů! Zoceluje nás a činí nás odolnějšími!“ Bratr vůdce děkuje všem přítomným za vytrvalost při provádění oldskautského programu a svoji zprávu končí.

Bratr Šalda podává zprávu pokladní, po níž následuje ihned zpráva revisorů bra. Kotačky a Vyhnalíka, kteří zjistili vše v naprostém pořádku.

Bratr vůdce žádá o udělení absolutoria všem klubovým činovníkům a valná hromada je potleskem udílí. Načeš zbavuje vůdce všechny činovníky funkcí a též svoji dává valné hromadě k dispozici.

Přikročeno k volbám. Volilo se aklamací. Během voleb odešel ze schůze bratr Šalda.

Zvoleni byli:

vůdcem: br. V. Šalda
zást. vůdce: br. M. Vyhnalík
jednatel: br. F. Nováček
pokladníkem: br. V. Šalda

Volbám předsedal br. Harák. Prohlašuje, že jest tedy vůdcem klubu zvolen bratr Šalda, přerušuje schůzi na pět minut, načež přikročíme k vůdcovskému slibu.

Bratr Jar. Vyhnalík, přivádí bratra Šaldu, který je vítán bouřlivým potleskem. U předsednického stolu kde leží Sborová kronika, povstává br. předsedající a oslavuje nově zvoleného vůdce slovy: „Bratře vůdče!“

Byl jsi dnešní valnou hromadou zvolen vůdcem klubu. Byl jsi zvolen v té pevné víře, že vědom jsa své nejvyšší a odpovědné funkce v klubu, budeš ji vykonávat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí šetře Organizace Svazu Skautů a stanov našeho klubu. Žádám tě, abys maje pravici položenu na Sborové Kronice, pronesl slova slibu jež organizace předpisuje.“

Bratr vůdce slibuje na svou čest, že bude milovati vlast svou rep. českoslov., že bude šetřit organizačních a klubovních předpisů a pracovati k rozkvětu klubu 97.O.S.

Bratře vůdče! Složil jsi slib a členové klubu běrou tvůj čestný závazek a kladou v tebe naději, že za tvého vedení bude klub zkvétat a sním celý náš místní skauting. Tím předal br. předseda řízení další části V. Hromady nově zvolenému vůdci, když si před tím mocně potřáslí levicemi.

Volné návrhy:

Pořídíme razítko klubu, vypracujeme klubovní znak, zřídíme tambur. Kroužek, pokusíme se pronajmouti pozemek pod Kamenným za účelem zřízení skautského hřiště.

Protože jiných návrhů není, bratr Šalda valnou hromadu končí.

Přítomni:

V. Šalda, Vyhnalík M. Hradecký V., Nováček O., Kostelecká V., K. Kotačka, Vyhnalík J., Kotačková L., Procházka J., Harák J., Haráková J., Matějová V.

Pepka z horní baštírny

21. února 1937

Ještě nevyprchaly z hlav návštěvníků písně z divadelních Kusů námi sehraných a již jsme překvapili lukovanskou veřejnost novou operetou: „Pepka z horní baštírny“. Je to opereta, jejíž hlavní děj odehrává se na hrázi třeboňského rybníka. Jak už to snad v operetě nemůže ani být je hlavním bodem jejím mládí a láska. I tentokrát jsme ji velmi pěkně sehráli. Hlavní roli bezvadně sehrála sestra Kosmáková. Jinak účinkovali všichni osvědčení klubovní herci jmenovitě bratr Šalda, jež zase řádl v úloze.

Obsazení úloh:

Pepka - V. Kosmáková

Petrák - K. Kotačka

Petráková - L. Kotačková

Jeník - M. Vyhnalík, F. Nováček, J. Harák, V. Matějová, J. Haráková, V. Šalda

Slavný mistr Kopřiva

28. března 1937

Divadelní úspěchy jež dobýval Klub O.S. daly příčinu k tomu, že náš dorost – sestry a bratři z oddílů chtěli hrát taky. Zde už výběr dětských her byl těžší. Přece však se nám podařilo sehnat pěkný kus. Nacvičení bylo těžké. Zpěvy nacvičil pan Lacina, tance sestra Haráková a režii všeho měl bratr Harák. Vydatně nás podporovali bratři oldskauti jmenovitě br. F. Nováček a bratr Šalda. Všichni účinkující se snažili podat sou úlohu co nejlíp a mohu říct, že to se jim taky podařilo. Skvěle podali úlohy br. Milan Vlček, Vejrosta, Nováček, Krčmová, Šaldová Fr. Mimo domácích občanů navštívili nás bratři a sestry z Kytkovic z oddílů a Klubu O.S. a bratři z O.S. Oslavany.

Děj je pohádkový a líčí vlastně rozmary princezny, jež chtěla mít střevíčky z červánků tyto slíbil udělat v povýšené pýše mistr Kopřiva. Nepodařilo se mu to a má být popraven. Zachrání ho stará Kořenářka, jež přivolá kouzelnou píšťalkou skřítku, který střevíčky opatří. Princezně se ohromně líbí a mistr Kopřiva je zachráněn. Ale chyba lávky! Zlá a pyšná princezna jež je proslulá v říši Krutovládou, nemůže střevíčky po obutí zouti. Je svoláno všechno služebnictvo i dvorní kouzelník aby střevíčky již princezniny nohy čím dále tím více svírají sezuli. Nic platno – nejde to. Kouzelná píšťalka opět volá skřítku, ten střevíčky zuje a vyhání zlou a ukrutnou princeznu. Lid je svobodný a jásá v písni:

„Svornost a píle míru zlaté kvítí
bud' vůdčí hvězdou nám
a láska věrná nechť zde povždy svítí
jak vzácný drahokam.
V poctivé práci, ve bratrské shodě
nechť lid náš žije toužně ve svobodě!
Nechť žije do věků!“

Skautské hřiště

..... a přešla zima. Zelený trávník počal houstnout. Bylo třeba pomýšlet na pronajmutí pozemku „pod Kamenným“ dřívě, než nám ho obec takřka pod nosem pronajme jinému. Proto jsme napsali žádost a než se měsíc skončil, měli jsme pozemek pronajatý. Všichni jsme se sešli a dne 1. 4. zařinčely rýče a motyky pod nimiž počaly se mokré drny převalovati do hlubokého příkopu. Práce je to těžká a vysilující ale při naší skautské důkladnosti a vytrvalosti věřím, že se nám přeci jenom při nadměrném úsilí podaří zdolat těch 100 m³ půdy, které musíme na jednom konci vykopat a na druhý odvézt. Po celou dobu jakmile nastoupíme naši práci jsme sledováni diváky kteří buď nahodile a nebo zůmyslně jdou kolem. A to se ví, že každý je pln ochotných rad, ale dosud žádný nevzal motyku a nezabral taky skutkem.

Spočátku jsme mysleli, že se to srovná ještě letošního roku ale těžká práce odradila první nadšence a tak se armáda pracovníků hodně sesýchá. Pro letošní rok čítáme proto, že se pozemek aspoň provisorně srovná a příštím rokem by se hřiště dalo „do váhy“ a na podzim by se mohlo začít z osazováním okrasných keřů a stromů. Proti rybníčné straně bude třeba vystavěti zeď z drnů a na této by se vysázal živý plot aby míč nepadal do vody.

Práce pokračuje jen zvolna ale přeci rychle mění se tvářnost terénu a není daleká doba, kdy zmoliny a vysoké břehy s divokými keři a vegetací ustoupí modernímu hřišti na kterém rozbují veselé skautské mládí. Říká se, že skaut má zkrášlovati svoje okolí a proto my skauti a skautky chceme dle slov pana presidenta Beneše, pracovati k tomu, aby naše vlast byla opravdovým rájem a proto vybudujeme kousek tohoto ráje u nás „pod Kamenným“ a to je cíl našeho snažení. Pracovati ke zdraví, kráse a bratrství.

Budoucnost

Zvýšená činnost jakou projevujeme letošního roku a při úvahách o budoucnost přinutilo nás k tomu, abychom se vážně zabývali zřízením spolku Místní sdružení. Skauting u nás naráží denně na těžké překážky a největší je „nepochopení“. Je třeba den ze dne přesvědčovati a přeci a mohu říct, že hlavně ti kteří se honosí tím, že mohou kritisovati házejí nám všechno možné na cestu a neštítí se ani toho nejnižšího – klepů. Proč to dělají je jasné. Vidí, že dopracovali jsme se jistých úspěchů a prostě rádi by nás viděli ve své organizaci a když to nejde – vrtají.

Abychom předešli možným konfliktům z vyššími úřady sondovali jsme půdu pro Místní sdružení. Natiskli jsme přihlášky a reklamní letáky a rozeslali jsme je po rodičích našich skautek a skautů. Požádal jsem pana řídicího učitele Frant. Kulíka, aby přijal funkci starosty spolu a tak vedl a ukazoval cestu naší mládeži dál i když již opustila lavice školních tříd. Pan řídicí ochotně slíbil a tak podali jsme žádost s patřičnými doklady na Zemský úřad. Když za 3 neděle přišlo povolení svolali jsme ustavující valnou hromadu.

Lukovany 13. června 1937
11.hod.dopoledne v obec. kanceláři

Ustavující valná hromada M.S.

Pan řídící učitel Frant. Kulík vítá přítomné, prohlašuje ústav. Valnou hromadu za zahájení a udílí slovo bratru okresnímu zpravodaji E. Selingerovi.

Bratr okres.zpravodaj Selinger, rozvádí hnutí skautské a vysvětluje jeho blahodárné účinky na formování těla i duše mládeže, které plnou měrou dává zdraví a sílu a učí pěstovat dobro a krásno. Skauting potřebuje však podpory Vás starších a proto v místech, kde je více oddílů zakládá spolek příznivců tohoto hnutí pod názvem „Místní sdružení Svazu Skautů“, a k témuž účelu jsme se dnes sešli. Krátce pak objasnil činnost Míst. sdružení. Jeho zpráva vzata na vědomí a přikročeno k volbám. Kandidátní listina schválena beze změny tím jsou tedy zvoleni pro správní rok 1937 tito členové:

Starosta:	p. Fr. Kulík	Výbor: p. Vyhnalík Jan	p. Vlček Josef
Místostarosta:	p. J. Matěja	p. Šalda Václav	p. Rosendorf Fr.
Jednatel:	br. J. Harák	p. Procházka Karel	p. Vyhnalík Met.
Pokladník:	p. Fr. Šalda	p. Kotačka Karel	
Revizoři:	Šalda V., Rosendorf Fr.		
Náhradníci:	Nováček Fr., Kulík Jar.		

Po provedené volbě přestavili se zvolnému výboru vůdcové skautských oddílů a podali starostovi spolku hlášení o stavu členstva. Protože nebylo žádných návrhů děkuje předsedající všem za účast a ve třičtvrtě na dvanáct schůzi ukončil.

Tábor

V krásném údolí na Oslavce pod „Velkou skálou“ postavili jsme si naši stanovou vesničku – náš tábor. Tábořili jsme společně s bratrským oddílem Kytkovickým.

V sobotu 3. července scházíme se plně naložení táborovými věcmi u bratra vůdce a záhy putujeme ke Ketskovicím. Zde ač jest časné ráno je už pilno a rušno. Na přistavení povoz nakládáme stany, bedny s kuchyňským nádobím, bedny s náradím, naše bařochy a pod to vše srovnali jsme podsadové desky. U Kvardových berem první zásoby a už se jede.

Na tábořišti po přebrodění řeky nastává pilno. Pily řinčí a hřebíky jen zvoní jakým tempem jsou zatloukány. Po určení a vyhlášení stavebního nastává pilno dvojnásobné. Počínají se stavět stany. Bratr vůdce nás rozdělil na dvojice a každá tato si měl postavit stan se zařízením. Velkému úsilí všech, podařilo se, že do večera byl tábor až na kuchyň hotov. Stožár, odpadová jáma a jiné táborové náležitosti byly

hotovy. Dnešního dne se obědvalo ze zásob a k večeři už byla káva a chléb s máslem. Zítra se začne normální den v táboře. Po ranních cvicích a snídani jsme ještě dodělávali ve stanech poličky, před stany zahrádky atd. Odpoledne se počali již trousit návštěvy a lidé zvědaví i zvědaví.

Den za dnem rychle ubíhaly a jeden lepší druhého. První týden byl za námi. Uplynul bez vážnějších příhod, jak se říká, „jako voda“. A když už jsme tak u té vody, musím se zmínit o druhém týdnu, který začal vodou a vodou taky skončil. Totiž celý druhý týden přšelo. Však je to velmi pěkně popsáno v táborovém časopise. a přišel den poslední. Ještě naposled zaklinkal zvonek na táborové zvoničce a pak už jen zabušily palice a sekyry. Za krátko nezbylo z tábora nic než hrst milých vzpomínek

Skautské hody

Chtěli jsme letos udělat otevření skautského hřiště ale poněvadž přes veškeré úsilí nepodařilo se nám zdolat tu ohromnou masu hlíny museli jsme od tohoto plánu upustit. Že to byla pro klub ztráta velká nemusíme ani říkat. Tím radostněji jsem přijal, když jsem se sešel k bratrem Olíkem a ten mě řekl abychme pořádali Skautské hody. Dali jsme se tedy do práce v té pevné víře, že jako uvědomělí a obětaví skauti přiložíme k dílu ruce všichni. Ale chyba lávky. První nezdar objevil se mezi námi samými. Sestry nám odřekly, bratři odřekli a bratr Kotačka utrpěl úraz. Naděje tedy zklamaly. Zůstali poslední obětavci které vidíme na obrázku. Programově se nám hodí zásluhou členů klubu a hlavně Místního sdružení povedly bezvadně.

V největším veselí vstupuje do sálu soudní tribunál a počíná s odsuzováním stárků. Vtipně sestavená obžaloba byla předmětem smíchu a veselí. Mimo stárkových a stárků byli držiči bři: Šalda F., Šalda V. a Harák J. K těmto se přidali p. Vyhnalík, Matěja, Nováček, Kulík, Procházka, Kotačka atd. Celkově vyzněly hody jako slušná a pěkná zábava. To jsme taky chtěli.

Ta chvíle, o níž se vědělo, že jednou přijde, ale na kterou se každý bál jen letmo, sebemenším náznakem vzpomenout, přišla přece. Čtrnáctého září v časných hodinách ranních letěla do celého světa ta nejsmutnější zpráva:

„Tomáš Garigue Masaryk, první prezident Československé republiky dnes ve 3,29 hod. zemřel“.

President Osvoboditel zemřel a na celý národ dolehl smutek a bol. To čeho jsme se nejvíc báli, když se zatajeným dechem naslouchali jsme zprávám rozhlasu, stalo se skutkem. Odešel nám milovaný vůdce, bojovníka za právo a spravedlnost, odešel nám prezident republiky, jehož jsme tolik milovali a ctili. Odešel největší duch naší doby, státník a filosof světového formátu, kterého nám záviděl celý kulturní svět.

Tatíčka Masaryka není již mezi námi!

Celá tato kniha by nestačila, kdyby měla zachytiti třeba jen heslovitě, ztrátu kterou jsme utrpěli a vylíčiti bol kterým jsme postiženi. Nic nového již zde nelze napsát. Jsou povolanější k tomuto úkolu. To nejkásnější, o to nejlepší, co mohli napsat největší myslitelé současné doby o našem presidentu osvoboditeli, již napsali. Víme to všichni všichni jsme to četli a se zanícením to čteme stále.

Celý život T.G. Masaryka byl zasvěcen boji o pravdu a spravedlnost. V době, kdy jiní odcházejí na odpočinek, odchází ve věku 64 let aby nastoupil svůj největší zápas proti rakousko uherské monarchii, který skončil porážkou této monarchie a naší svobodou. V době světové války objížděl celý svět, vytvořil naše legie a s nimi vítězně svůj dlouholetý zápas dokončil. Moudře a obezřetně spravoval republiku po celých 17 let, aby tuto, jsa na konci svých sil, předal zkonsolidovanou, ve světě uznávanou a ctěnou, svému nejlepšímu a nevěrnějšímu žáku.

„Dá-li Bůh, budu se na Vás ještě chvíli dívat jak to vedete“. Tato prorocká slova pronesl při své abdikaci v roce 1935. Věčná škoda, že se na nás díval také krátký čas. Všichni jsme si přáli, aby se díval, jsa zdráv, co nejlépe.

Tak, jako by to bylo dnes, vidím jeho vzpřímenou postavu na balkoně nad třetím hradním nádvořím, kde promlouvá k 15 000 skautů, kteří jsme ho u příležitosti Slovanského Jamboré přišli pozdraviti:

„Vítám vás milí hosté v republice a jménem republiky akceptuji Váš pěkný program, jak jste jej přednesli, zástupcové skautů polský a náš. Akceptuji program, že účinnou láskou ke svému národu usilujete o sblížení a sbratření lidstva: lidstvo nesmí být abstraktem, lidstvo je organizací národů a států.

Skautská metoda a taktika je vyslovena vaší prací a jménem. Snažíte se o pěkný život v přírodě; to samo sebou přináší jisté oproštění, jednoduchost, pravdivost. Zároveň anglické jméno skaut, znamená, že jste rozvědčíci, že sbíráte informace, že pozorujete. Dáváte pozor na své bratry. Angličanům slovo skaut znamená také hodinky - prostředek a symbol přesnosti.

Smím na konec, zejména skautům našim připomenout, že jsme v naší historii měli celou řadu mužů, snažících se svým způsobem o váš program. Jmenuji alespoň lidového krále Jiříka, který držel ideál věčného míru!

Skauti slovanští a všech národů – dostojte mužně svému programu!“

Stručné, výrazné a obsažné, jako vše co vyšlo od tohoto vznešeného ducha a nejlidštějšího člověka.

V neskonalém a těžkém bolu, v nejhlubší úctě skláníme se v duchu nad hrobem tohoto nejlepšího syna národa československého, muže, který geniální syntézou spojoval v sobě ničím nezastrašitelnou pravdymilovnost Husovu, bojovníckého ducha Žižkova a hlubokou moudrost učitele národů Komenského a skautsky věrně a oddaně slibujeme:

„Památku našeho protektora T.G. Masaryka budeme vždy uctívati podle Jeho velikého vzoru, jediným způsobem Jeho důstojným: poctivou prací pro skauting, pro národ, stát a lidstvo!“

K uctění památky zapálili jsme na Skautském hřišti dne září táborový oheň, jehož se zúčastnil celý náš Sbor. Smuteční proslov měl bratr Harák, jež řekl asi toto:

Nezměrný smutek a těžká bolest lehla širými lány československé republiky. Smrt vešla za svou žní a zvolila tentokráte oběť nejcennější a těžkou ranou zasáhla celý národ československý. Zemřel president Osvoboditel, dr. Tomáš Garigue Masaryk!

Zármutek nad touto velikou ztrátou, která stihla náš národ a všechen vzdělaný svět, je mírněn jen vírou, že nás opustil, když své dílo dokonal a dovršil, že nás opustil v přesvědčení, že jeho dílo udržíme neporušeno a že jsme připraveni pokračovati v úkolech, které plynou z jeho odkazu. Dny hlubokého smutku, který prožíváme, necht' zůstanou nám navždy připomínkou našich pevných předsevzetí abychom v díle, které budoval a s důvěrnou odevzdal do rukou svého nástupce všichni svornými silami pokračovali. Masaryk se na nás dívá i po své smrti. Pracujme všichni ke splnění jeho touhy kterou vyjádřil slovy: „Nikdy jsem se nepovažoval za nic víc, než za dělníka v tomto velkém státě, za dělníka, který bude šťastný když všichni v jedné ideji, v jedné myšlence se sjednotíme, aby bylo skutečně na zemi to, co hlásáno bylo dva tisíce let před námi, „Království boží“.

Až jednou po staletích bude se historie probírat událostmi od počátku světové války až po tento nejbolestnější a nejsmutnější den československých občanů, přijde k závěru, který si dnes ani neuvědomujeme. Shledá, že doba kterou nazve masarykovou, jako jinou nazývá dobou Karla IV., husitskou nebo Jiříka Poděbradského, že tato doba Masarykova se vyznačovala největší morální hloubkou a jednotou národního ducha, jakou kdy zaznamenaly naše dějiny.

Když Masaryk na počátku světové války odešel do ciziny, aby organizoval proti Rakousku revoluci, vycházel při tom z víry ve vítězství spojenců a z touhy po svobodě. Věděl, že víra i touha se musí něčím zdravým podepřít. Svou víru v konečné vítězství zabezpečil postupně bodáky, kulometry a děly šesti legionářských divisí, armádou o které se nikdy a nikomu ani nesnilo. Tak jako víru vtělil do skvělých bitev legií, tak národní touhu po svobodě rozšířil o zdravý a ušlechtilý poměr k lidstvu a o mužnou a spravedlivou politiku ke všem. Víra musila pomáhat vítězit v zákopech a touha po svobodě, musela přispět k vybudování státu, k vypěstování nového člověka, z porobeného čechoslováka.

Masaryk věděl, že na náš mladý stát až si vydobije své svobody, čeká mnoho trudných let, která budou vyžadovat nejen statečnosti na začátku, nýbrž a to hlavně, vytrvání až do konce s nestenčenou a tvrdou odvahou. Proto legiím ukazoval vždy na to, že náš historický stát musel být vždy vojensky dobře opřen, a proto jeho občan musí mít onu bojovnost a vzdornost kterou ukázal za Přemyslovců, za Žižky, Jiříka z Poděbrad atd.

Probuzení starých vojenských cností bylo třeba provázet novou velikou vírou. Touhou po samostatnosti, která rozněcovala legie. Legie přišly a daly tvrdost příštím generacím a co nejdůležitějšího, daly základ příští československé armádě. Tato armáda potřebovala být co nejpevnější. To Masaryk dobře věděl. Nedal se mýliti mezinárodní smířlivostí jež byla důsledkem poválečné doby. Byl si vždy vědom toho, že hrdinné legie jsou z lidí smrtelných a právě v době kdy legie vojensky doslouží,

kdy generace jež pamatují válku se změní v starce, bude třeba pevné armády která se dovede postaviti přesile. Tato armáda musí mít víru legií! - - - Dvacet let stál v čele československé armády jako vůdce revoluce a jako president – vrchní velitel. Prohlásil-li nedávno pres. dr. Beneš, že československá armáda v mnohém může býti národu vzorem jednoty, nezištného sebeobětování a kázně, pak to bylo přirozeným koldem jejímu zakladateli.

Celý československý národ tak ctil a vážil si svého presidenta osvoboditele, že věřil takřka v jeho nesmrtelnost. Tím bolestněji působila zpráva ze dne 2. září 1937, že presidenta o půlnoci stihla těžká nevolnost. A stejně jako 2. září ráno bylo prořato nečekaným bleskem zlé zprávy z Lán, stejně nečekaně přišel nový úder v neděli ráno. Do rodin, seskupených za šedého deštivého dne v poledne kolem stolů, zazněl z radiových přijímačů hlas opravdu drtivě a zlověstně: „zdravotní stav presidenta Masaryka se dnes nečekaně zhoršil“

Srdce se nám bolestí sevřelo, když v úterý dne 14. září letěla do celého světa novina, že všech nejsmutnější „President Osvoboditel, dnes ve 3,29 hod. zemřel.

I srdce nejstatečnější a neušlechtilejší se musí jednou zastavit. Když dotlouklo srdce T.G. Masaryka, skončilo se drama jedenácti dní, drama, jehož několik milionů diváků prožívalo každou krizi s nepruší rozechvěním a při jehož neodvratitelném závěru nebylo v této zemi spravedlivého, který by nesklonil hlavu ve smutku nejupřímnějším!

Sestry, bratři, přátelé! My všichni pokládejme smrt presidenta, osvoboditele za projev důvěry. Prozířetelnosti k nám, ke všem v tomto státě že již není třeba jeho otcovského pohledu na nás, že nám stačí nesmrtelnost jeho ducha a že věci své povedeme dobře. Pracujme každý ve svém oboru, kam nás osud postavil, ke zdaru a rozkvětu a tak nejlépe uctíme světlou památku svého velikého vůdce a protektora.

Presidentu Osvoboditeli, doktoru Tomáši Masarykovi, věčná budiž paměť!
Státními hymnami byla tato pietní slavnost zakončena.

Po úmrtí presidenta Osvoboditele, nepořádali jsme veřejných podniků. Oslav státního svátku 28. října zúčastnili jsme se v rámci obecních podniků.

Až svátky Vánoční zastihly nás opět v horečné činnosti, 25. prosince. Jsme v potravním spolku. Za oponou na jevišti je pilno s maskováním a strojením. Hrajeme „Madlenku z kovárny“. Jestliže je na jevišti ruch a spěch, je v sále hotový chaos, který jen stěží zdolává skautská služba. Což potom u pokladny kde ještě celé zástupy čekají na vstupenky!?

Konečně všechno připraveno a čekáme jen na pokyn od pokladny k začátku. Skulinami a děrami pozorujeme z jeviště co se děje v hledišti. Sál jest naplněn do posledního místečka, hlava na hlavě. Třetí zvonění – šum a hukot v sále ustává – začínáme. Opona jde nahoru, hudba hraje předeheru. V sále panuje takové ticho, že kdybys špendlík upustil tak ho slyšíš. -----

..... a výstupy běží jeden za druhým. Salvy smíchu vyvolává Koulásek se ženou a k nim později se pojí Bernášek, hraběcí sluha. Krásné písně Madlenčiny působí

dojímavě. Mnohde jest i slza uroněna. Některé výstupy jsou i několikrát opakovány.

Úlohy seděly bezvadně všem až na namaskování hraběte a varhaníčka – to ale není naší vinou. Skvěle svou úlohu podala Madlenka, Kovář, Koulásek, Koulásková a Bernášek. Ovšem i ostatní, každý svým způsobem se snažili úspěšně, takže se vyskytla i různá přání pro opakování. Bohužel není volný sál. Musím říci, že toto byl kus podaný obzvláště pečlivě, pěkně a úspěšně. Zvláštního uznání zasluhuje bratr Metoděj Vyhnalík, který přes nepřízeň povětrnostní, docházel pečlivě na zkoušky až z Oslavan, což mnohý domácí by neudělal. Inu, tomu se říká obětavost!!

Touto hrou jsme nejlépe uzavřeli tak úspěšný rok 1937 a s dobrými nadějemi jdeme do dalších roků.

Obsazení úloh:

Madlenka	- Věra Matějová
Kovář	- Frant. Šalda
Josífek varhaník	- Met. Vyhnalík
Ivo Loučenský, hrabě	- Karel Lacina
Bernášek, sluha	- Václav Šalda
Koulásek, ob. policajt	- Jar. Harák
Koulásková, jeho žena	- Jar. Haráková
Vesnická děvčata	- Krčmová, Svobodová, Šaldová F.
režie:	- K. Kotačka

2. věneček O.S. 97.

Rozhodli jsme se, že i letošního roku uspořádáme ples. Dohodli jsme se na čestném výboru a o protektorát požádáme Místní sdružení. Tisk pozvánek obstará bratr Harák s společně všichni zařídíme dekoraci sálu. Bohužel to jsme projednali ale při práci jsme vůbec neviděli bratra Dolníčka ani sestru Karlu Skokanovou a též ne bratra Rosendofra. Takže o dekoraci sálu se vlastně zasloužili bratři F. Nováček, Harák, Sýs, Kotačka V., Nováček J., Matěja, sestry Matějová V. a Haráková Jarmila. Později přišel též J. Procházka. Bylo nás při práci málo ale zdvojnásobili jsme úsilí a tak nakonec byla dekorace ještě lepší než-li loni. Sestry již během týdne napletly věnců takže to v sále jen vonělo. Na hlavní stěně visely opět obrazy obou presidentů pro stranách byly velké věnce v nich pak barevná světla a celou tuto nádhernou stěnu osvětloval silný reflektor z prostřed sálu. Zatím ještě vše zhasnuto.

Čestný výbor schází se v šatně. Úderem půl 20 hodin vychází pan řídící učitel a starosta Místního sdružení s chotí a za ním celý čestný výbor a na konec skautstvo do sálu. Pohádková světla se rozsvěcují, hudba hraje polonésu. Čestný výbor tvoří uprostřed sálu kolo a my stojíme po stranách po jedné skautky po druhé skauti. Hudba dohrála – bratr Harák žádá čestný výbor aby zaháji. Kapelník dává znamení a za chvíli je celý čestný výbor v kole. Potom se přidáváme i my.

Sál jest do posledního místečka obsazen a lidé stále chodí. Musíme přidávat stoly. Vděčili jsme nápadu, že dali jsme hudebníky až do nálevny. To se ví, jím se to nelíbilo ale návštěvníci nápad pochvalovali. Protože seděli všichni v sále. Zábava šla nerušeně dále. Neradi jsme končili ve 2 hodiny – ale nedalo se nic dělat ráno musíme z této krásy zase do všedního života. Nikomu se ani nechtělo. Tak se to trousilo domů až do tří hodin. Jako vždy navštívili nás bratři a sestry z Ketkovic a bratr Čeněk Šťasta z Náměště.

Opereta: „Dva vojáci od muziky“.

Na všech klubovních schůzích volalo se aby divadla nehráli stále jedni a ti samí ale aby se připustili na jeviště i druzí. Proto se stalo že divadlo vlastně tuto operetu nacvičili jsme s druhým souborem. Bohužel bylo to k naší škodě poněvadž kritika i když uvážíme, že byla trochu přehnaná nedopadla pro nás dobře a proto bych raději celému klubu pro budoucnost navrhoval, aby se nepouštěl do experimentů a bral si pro divadlo lidi vyzkoušené. V hlavní roli museli jsme si herce vypůjčit až z Kratochvíly p. Staňka a skutečně tento hrál skvěle. Úmyslně nebudu se zmiňovat o slabých výkonech protože ona lidská ješitnost je urážlivá a povahy jsou mstivé. Kde to bylo víme všichni. Ono je to tak i když se herec snaží sebe víc a je v mimice slabý nepomůže mu nic a za nic na světě ani dobrá rada. Leda ta, aby nedělal to co je nad jeho síly.

Opereta tato je sama o sobě dobrá. Líčí se v ní jak pluk vojáků dostal se na cvičení až do mlýna, kde náhodou mlynář je podobný plukovníkovi co velí manévrujícímu pluku. (Hrá jedna osoba ale stále se převléká). Vojáci se mýlí svého velitele s mlynářem a naopak takže z toho vznikne hotový chaos. Samozřejmě ani zamilovaný párek zde nechybí a tady jsou hned dva. Ale nakonec všechno dobře dopadne situace se vysvětlí, párky se vezmou a tak je vše dobré. Místy vyvolal děj bouři veselí. „Neplaval“ nikdo ale herecké výkony mohly být lepší.

Valná hromada

Valná hromada Místního sdružení Svazu Junáků – Skautů a Skautek v Lukovanech konala se 27. února 1938 v klubovně ve staré škole ve 2 hod.

Bratr starosta p. říd. učitel Kulík krátce vítá přítomné a předal řízení val. hrom. br. Harákovi načež tento přistupuje k dennímu pořadu.

1. Předčítá pozdravný příspěv z Náčelnictva Svazu Skautů v Praze
2. Schválení zápisu ustavující Val. Hromady. Schválen všemi hlasy.
3. Projevy činovníků: bratr pokladník Šalda F. podává pokladní zprávu za uplynulý

rok a konstatuje, že ve všech skautských jednotkách je hospodářství aktivní. Jeho správa vzata s povděkem na vědomí. Bratr jednatel Harák podává velmi zajímavou správu jednatelskou. Zvláště zdůrazňuje zásluhu míst. sdružení při pronájmu pozemku pod Kamenným a místnosti pro klubovnu. Po něm promluvil bratr okresní zpravodaj Selinger a vyslovil se pochvalně o činnosti našeho místního sdružení.

– Přikročeno k volbám a kandidátní listina přijata beze změny jsou tedy zvoleni následující členové.

Starosta spolku: p. řid. uč. Fr. Kulík
místostarosta: p. J. Matěja
jednatelem: p. J. Harák
pokladníkem: p. Fr. Šalda
Výbor: Nováček Fr, Vyhnalík Jan, Šalda Václav, Procházka Karel,
Procházka Frant., Kulík Jaroslav.

Po provedené volbě představili se bratru starostovi skautští činovníci a podali svá hlášení týkající se činnosti jednotlivých oddílů.

Bratr starosta konstatuje, že pořad jest vyčerpán a proto tuto valnou hromadu prohlašuje za ukončenu.

Jaro 1938

Zdá se , že všechno kolem nás je v horečném kvasu. Obloha politického nebe začíná se zatahovati příšernými mraky. V sousedním Rakousku dostoupily demonstrace vrcholu. Na Dolfuse byl spáchán atentát. Nepokoje, demonstrace, hulákání vlastnosti tak typické pro němce ze třetí říše říkají nám všechno. Zde není třeba více slov. Rakousko je v horečném kvasu – 12. března 1938 situace dostupuje vrcholu. Ministerský předseda rakouský v nočním rozhlasovém projevu odstupuje a říká: „Bůh žehnej Rakousku!“

Hitlerovské hordy se valí ze všech stran aby obsadily Rakousko. – Jak je ti Rakousko? ----- ouzko! ----- Ztratilo se z mapy Evropy.

20. března měly naše oddíly „Skautskou akademii“ program byl velmi zdařilý a pěkně procvičený, výstupy, zpěvy a recitace se střídaly v pěkném spořádaném rytmu, úroveň akademie byla skvělá, žel, jen - , účast obecnstva mohla být lepší.

17. dubna sehráli jsme divadlo „Starostovi Baruška“. Tuto operetu sehráli jsme s takovým úspěchem jakého nikdo před námi nedocílil. Návštěva rekordní.

Celý květen a červen pracujeme pilně na hřišti. Němci začínají šilhat po naší republice. Kolem hranic soustřeďují silné vojenské posádky. Chystá se útok na Československo! Situace vrcholí a 21. května v noci jest nařízena částečná mobilizace k zajištění hranic. Němci přes hranice neprošli! Jsme připraveni! Hitler a jeho nohsledové chtějí rozpoutat válku za každou cenu. Naše vláda včele s p. pres.

dr. E. Benešem upozorňují všechen svět na nebezpečí jež hrozí z Německa všemu civilizovanému lidství.

Hitler – zrůda v lidské podobě, řve v radiu až k nepřičetnosti. Jeho prázdné chvásty se Němcům líbí, začínají provokovat, bezdůvodně demonstrují, dělají průvody v bílých punčochách a tralaláčcích. Chtějí připojení k Rakousku. Z Anglie je na naše území delegován misse Runcimanova aby zde studovali otázku Němců. Objevují se nová jména která z nás dosud nikdy nikdo neslyšel: Henlein, Kundt, Frank, Peters. Lord Runciman jezdí a studuje otázku Němců v ČSR tím způsobem, že se nechává hostit na statcích německé šlechty (Kinský v Čechách). Darebák!

Politické napětí trvá. Německé podzemní organizace pracují. Naše policie to ví ale k přísnějšímu zákroku se neodvažuje. Chmury po nebi plují.

31. července máme na paměť 20 let republiky československé slavnostní otevření „Skautského hřiště“ pod Kamenným, které jsme po velkém úsilí letos dobudovali.

V předvečer tohoto slavného dne uspořádali jsme slavnostní „Táborový oheň“ kterého se též zúčastnili sestry a bratři z Ketkovic, Oslavan a z Náměště.

Ráno 31. 7. 1938 vstáváme velmi časně. Je třeba dohotovit lavice, stoly a postavit zábradlí u brány. Pak jsme ještě přehlédli je-li všechno co jsme chtěli mít řádně provedeno a teď se čekalo na odpoledne.

Odpoledne byl sraz u Kapličky a pak následovalo slavnostní defilé všeho „Junáctva“ přes obec až pod „Kamenný“. Na „hřišti“ provedl přehlídku všeho skautstva bratr starosta místního sdružení František Kulík a pozdravil naše Junáctvo jménem obce. Potom byla vztyčena státní vlajka a u stožáru přednesl báseň: „Naše hřiště“ bratr a sestra Procházka. Slavnostní projev měl bratr Jindřich Procházka, člen Klubu O.S. Potom následovaly hry Vlčat a Šotků a závody Skautek a Skautů. To byla podívaná, všude ruch a jistý pohyb, všude život! Po programu který trval přes dvě hodiny následovala Skautská veselice, která večer pokračovala v sále ve spolku.

Léto 1938

V Praze se koná všesokolský slet. Nadšení celého národa je nekonečné. Jdou sokolské šiky, jdou To české moře jásá a volá: „Nedáme se! Nedáme se“ a Runcimannova misse jezdí a jezdí (na hostiny k německým šlechticům).

Soužití Čechů s Němci je nemožné! Vláda zasedá vedne v noci. Němcům se nabízí dalekosáhlé koncese. Do dějin se vkrádají postavy „hernvolků“ „Sebekovský, Schikitanz, jmenovaný již Henlein aj“. Nám se zatínají pěsti. Všechna naše činnost ustupuje do pozadí před situací politickou. Skautské okresní závody na Chvojnic 13. srpna 1938 konaly se zcela již ve znamení příští války. Získali jsme třetí cenu. Dívčí oddíl nezávodil.

Bratr náčelník A.B. Svojsík zemřel

17. září stihla československé skautstvo ztráta nenahraditelná. Zemřel vůdce mládeže, kterého jsme všichni bezmezně milovali, obdivovali a ctili. Odešel nám zakladatel a náčelník Antonín Benjamin Svojsík.

Ve svém životě bylo mi dopřáno několikrát abych pohleděl do jeho hlubokých modrých očí. Kdo jen jednou měl příležitost tohoto významu, toho získal tento muž nadosmrti.

Vítr osudu zavál ho daleko od vlasti již včasném dětství. Za svého života prošel celý svět. Na svých cestách vždy s očima otevřenýma pozoroval svět a proto jeho vnímavému duchu neušly první počátky anglického skautingu, který ho ihned cele zaujal.

A tak již v roce 1911 první pokusy se žáky žižkovské realky získaly mu další spolupracovníky i obdivovatele.

Měl však též mnohá neporozumění a těžké překážky jež byly pro něho velkou zkouškou ve které on i skauting skvěle obstál. S elánem mladicky svěžím chápal se vždy každého úkolu aby ho vykonal skautsky svědomitě a přesně. Byl vždy první tam kde čekala povinnost a úkoly.

Napsal celou řadu knih o českém junáctví a pronesl nekonečný počet přenášek. Z jeho popudu byl v roce 1922 založen Svaz slovanských skautů. V cizině těšil se neobyčejné vážnosti, která byla vyjádřena tím, že byl členem Mezinárodního skautského ústředí v Londýně. Uprostřed práce pro mládež zastihla ho smrt. Opusil československou mládež kterou tak bezměrně miloval a již zasvětil celý život.

Sláva, věčná sláva. Tobě bratře náčelníku! Nikdy na tebe československá mládež nezapomene!

Podzim 1938

Anglická misse z naší republiky odejela. Dne 14. září byla nařízena částečná mobilizace a dne 24. září v noci byla nařízena mobilizace celé naší armády. Evropa je ve varu. Německo ultimativně žádá připojení Sudetských oblastí k říši. Na scénu vystupuje předseda anglické sněmovny lord Chamberlein. Přichází hrozba za hrozbou z úst Hitlerových. Mnichov – odevzdání sudetských území Německu, odtržení Slovenska od zemí Českých abdikace přes. dr. E. Beneše. Vládu přejímá generál Syrový. Pohroma za pohromou hrnula se na náš stát. Hrozilo nám Německo, Anglie i Francie. Podléháme násilí! Jediné Rusko zůstalo při nás a neuznává diktátu mnichovského! Prezident dr. Beneš loučí se v rozhlasovém projevu slovy: „Koruna stromu je osekána, ale kořeny zůstaly! A dle Libušina slavného proroctví říká národu

že věří, že národ slavně všechno, všechno překoná!

Potom odjíždí do exilu. – A národ? Nikdy neuznal Mnichova a neuzná – pravím nikdy! Nikdy! Nikdy!

Psáno L.P. 1945

Co následovalo po Mnichovu?

Má-li býti moje historické vyprávění úplné a pravdivé, tu musím se zmíniti ještě o jedné skutečnosti. Pohraničí jsme museli tedy vyklidit a Hitlerovi předat se vším co si sám nadiktoval. Republika byla osekána a pohled na samotnou mapu byl hrozný. Nejen dějepisec a taky nemíním zabíhati do dalších podrobností. Historie sama jednou spravedlivě zváží hrůzu doby ve které našemu pokolení bylo usouzeno žít.

Tak klidu po kterém celý národ tak horoucně toužil jsme se nedočkali. Ba, naopak. Troufalost němců byla den ze dne větší a tu již záhy po obsazení pohraničí nebo jak se říkalo „Sudet“ počalo se mluvit, že nás Hitler zabere celé. Bylo to hrozné pomyšlení, ale byla to eventualita kterou bylo nutno míti stále na paměti. Abych zachoval tuto kroniku na památku budoucím, když jsem byl dopsal předcházející stránku o Mnichovu, rozhodl jsem se, že knihu ve které je vlastnoručně podepsán pan president Beneš a zakladatel československého junáctví bratr náč. Svojsík někde ukryji. Pečlivě jsem ji zabalil a naposledy zraky svými pohladil její stránky a ukryl na půdě domu č. 92 u Matějů. Od těch dob nikdo do ní nepsal, až nyní, po válce, pokračuji v líčení našich osudů.

Drzost, zpupnost a provokace Němců byly den ze dne větší a větší. Dělalí ve městech demonstrace řvali různá hesla jako: jedna říše, jeden vůdce, jeden národ! a nebo: my chceme domů, do Říše! a p. Když jsme se jednoho dne v novinách dočetli, že z velmocí které upekly ujednání v Mnichově naše území nikdo nezaručil, to už bylo nad slunce jasné, že republika dlouho nevydrží a skutečně, 14. března 1939 Slováci na sněmu v Bratislavě svedeni svými zrádci včele s Tukou a Tisem prohlásili samostatný Slovenský štát a 15. března vtrhlo německé vojsko na zbytek území ČSR. Tehdejší president republiky dr. Hácha nebo jak my obyčejní smrtelníci jsme mu říkali „žabí král“ odejel do Berlína a tam nás „zmáchal“ nadobro. Říkalo se ihned když rozhlas přinesl zprávu, že odejel do Berlína „Hácha nás zmáchá!“ a taky to tak bylo. Zřídili tedy protektorát ale šuška která se zeměmi našimi počala šířit to vhodně nazvala „protentokrát“.

A opět není možné abych dále rozvíjel děje na politickém nebi, neboť bych se musel zmíniti a popsati jak soustavně Hitler balamutil svět, že řekl když zabral sudety, že nemá v Evropě už žádných uzemních požadavků a že nechce v Říši ani jednoho Čecha, pak nás zabral úplně (s tím Čechem to měl pravdu, protože by nás byl všechny podusil v plynových komorách) a jak rozpoutal válku s Polskema a potom v celé Evropě jednoho po druhém ale protože tato kniha je skautská chci ve svých

líčeních zůstati speciálně u skautských statí a to ostatní je jenom pro objasnění situace. Vráťím se tedy k 15. březnu 1939. Po zralé úvaze bylo nutno provést určitá opatření. Proto jsme zničili veškerou korespondenci až do doby okupace, kartoteku, osobní záznamy a kmenové knihy. Z úkrytu vytáhl jsem i tuto kroniku a uschovala ji paní Tribulová.

Skautovali jsme dále ale bylo to skautování neslané a nemastné. I veřejné podniky jsme konali jako to byly 2. září 1939 Skautské hody, Svěrázový májový věneček, Výlet na hřišti apod. Nabídli jsme Paunonii aby se spojila s námi, ale opět odmítli až nakonec zanikli sami. Tak přišel rok 1940. Chodíme na vycházky ale tábořit už němci zakázali. Válka zatím už prošlo Polskem, Belgií, Holandskem, Norskem, Dánskem, Francií, Jugoslávií a Řeckem. Evropa byla v úplném varu.

Ve svých smutných líčeních dospívám tak k datu 4. listopadu 1940, kdy včasných ranních hodinách přijelo Gestapo (německá tajná policie – krví znamenáná) a doručili nám dekret, že Junák jako organizace je zakázána, rozpuštěna a majetek se zabavuje. Tedy to, co se dalo očekávat, se naplnilo!

Nejdříve rabovali u nás, ve skříních, na skříních v postelích, na stolech v zásuvkách v kuchyni ve světnici na zemi i na polici v hrnci i pod poklicí zkrátka všude a brali co se dalo jedním slovem: „kradli!“

To samé se dělo u bratra Sýse, jen s tím rozdílem, že tam už nehrabali v postelích jako u nás, ale brali jako straky!

Tak jsme přestali jako spolek existovat ale tím vlastně začala naše nová činnost. Naveřejnost jsme se nescházeli ale po lesích jsme brouzdali stále.

Jednoho dne zaklepali u nás dva neznámí mužové – Rusové – měli hlad, byli to zajatci. Nemíním, ba vlastně, nebudu zde líčiti podrobnosti, mohlo by to vzbuditi zdání vyzdvihování vlastní osobnosti. Chtěl bych však říci, že stačí aby člověk udělal malý hříšek a později udělá velký hřích.

Mám na mysli bratra Rostíka. Jednoho dne přišel za mnou, že má „pod Kamenným“

Rusa – důstojníka a že potřebuje pro něho mapy. Sehnali jsme kde se co dalo, obdarovali ho jídlem, poradili o cestě a upozornili, kudy má jít. – Šel ze zajetí zpět do Ruska – bojovat proti němcům.

Takovéto výjevy se opakovaly několikrát! – Němci zasazovali do práce všechny podmaněné národy. Do říše odešli i naši bratři Václav Kotačka, Rostislav Florian, Miroslav Veselý, Jaroslav Vejrosta, Jaroslav Nováček, Jaroslav Šumbera. Všichni udržují se mnou písemný styk a když už nijak jinak, tedy aspoň v dopisech domů, vzpomínají na oddíl.

Koncem října 1941 dochází nám zpráva, že bratr Rostík v Berlíně utonul. Dle novinářské zprávy udála se nehoda následovně. Bratr Rostík jako každý den, šel do práce se svým kamarádem po regulovaných březích splavného kanálu aby si zkrátili cestu do práce. Když tu najednou ztratil první rovnováhu a počal tonout. Rostík ani na chvíli neváhal, pochopil, co kdysi slíbil, odhodil kabát a vrhl se pro kamaráda. Na vodě dělala se již ledová tříšť. Jsa sám dobrým plavcem záhy dopravil kamaráda v ledové vodě na mělčinu. Vysílen však, nebo pro srdeční slabost padá však do chladných vln a ve vodě sotva po prsa hluboké utonul. Potud zpráva novinářská. Nám

však v Rostíkovi odešel kamarád nad něhož nebylo. Junák tělem i duší! Nikdy, nikdy na něho nezapomeneme! Bude se na nás dívat ze všech plamenů našich táborových ohňů, bude žít s námi na našem hřišti i v našich srdcích a vzpomínkách!

Čas plynul všedním svým tokem. Boží mlýny melou pomalu ale jistě. Němci prohrávají jednu bitvu po druhé. Ještě v Africe se na chvíli zachytili ale Rusové je již od Stalingradu ženou a ženou.

Opět odchází z našeho středu jeden člen, tentokráte je to bratr Miroslav Veselý. Byl odtransportován na nucené práce do Rakouska. Čas od času podařilo se mu proklouznout přes hranice a podívat se domů. Nakonec se mu to podařilo, když přišel do vlasti zemřít.

Doprovodil jsem ho za všechny vzdálené kamarády na jeho poslední cestě. I on byl dobrým Junákem a bratrem nejvěrnějším. Budiž mu země lehkou!

Rok 1944

Válka se blíží ke svému konci. Třetí říše je bita na moři, ve vzduchu i na zemi. Gestapo zatýká a vraždí na potkání. Bratři utíkají z Říše, občas se s nimi scházím a nabádám je k opatrnosti. Již se bojuje na Slovensku a přichází rok 1945. Fronta se dostala až do našich krajů. Už jenom blázni věří ve vítězství říše ale němci to pořád nemohou pochopit, že by měli prohrát. Dopoledne 17. dubna při náletu na Lukovany zahynul bratr František Soukup aby tak uzavřel serii tří kteří se mezi nás už nikdy nevrátí. I on, pro svoji mírnou, tichou povahu je nám vzorem Junáka. Jeho pohřeb se konal již za dunění kanonády doléhající až k nám, neboť zatím ruské voje dosáhly už Židlochovic a přední hlídky dorazily již do Ivančic. Letadla stále kroužila nad našimi hlavami takže nemohli jsme ho již ani na poslední cestě pozdraviti.

Válka skončila v Lukovanech.

Dělostřelba blížila se k nám víc a více. Němci utekli až za Náměšť, Rusové dosáhli Ivančic a zatím čekali až 25. dubna se Němci vrátili a snažili se obnoviti vojenský „styk“. Usadili se se svými dělostřeleckými bateriemi „na dráhách“ a vypálili několik ran proti Oslavanům, kde na „Kukle“ již po několik dní vlál rudý prápor, který vystřídal „bílý“, který před tím vztyčili partyzáni. Tak se strhl v noci 26. dubna boj o Lukovany a ráno byla naše vesnice obsazena Rudou armádou. Potom však nastaly pro nás horké dny. Němci se dozvěděli, že posádka v naší obci čítá vlastně jenom pár mužů, udělali tankový nájezd a vesnici vypalovali. Rusové couvli ale ráno opět obec obsadili a tak jsme byli vždy střídavě obsazeni až do 9. května, kdy přibýly k nám již velké posily a Němce zatlačily. Zatím již přišla zpráva, že německo kapitulovalo a tak dlouho očekávaný mír napočal. Celá osada, a všechno lidstvo si teprve nyní spokojeně vydechlo.

1936 J O 1946

Slibuji na svou čest jak dovedu nejlépe:
„Milovati vlast svou republiku Československou a sloužiti ji věrně v každé době.
Plniti povinnosti své vlastní a zachovávatí zákony junácké, duší i tělem býti hotov
pomáhati bližnímu“.

Tento slib složilo právě před desíti léty několik mladých hochů z naší vesnice do rukou bratra Haráka. A přísloví, že každý začátek je těžký, uplatnilo se plnou měrou i u kolébky skautského hnutí mládeže v Lukovanech. Nebyly to jenom obtíže rázu technického, nebo finančního, bylo to mnohdy i nepochopení skautské myšlenky nejen mládeže která tehdy v Pannonii tvořila proti Junákům opozici, ale hlavně nepochopení v řadách dospělých naší obce.

I když tedy prostředí pro nově založený oddíl nebylo před 10 léty nejpříznivější přece nezankl. Naopak! Nadšení hochů a děvčat pro Junáctví to bylo, které podněcovalo všechny příslušníky k práci. A byla to práce skutečně obětavá, uvážíme-li co tehdy těch několik nadšenců vykonalo. Je to v první řadě „Junácké hřiště“ pod Kamenným. Vy všichni víte kolik úsilí si vyžádala úprava terénu na místě kde dříve rostlo trní, hloží a bodláčí.

A přece nám zbýval ještě čas k tomu, abychom pracovali také na jiném úseku naší tak rozličné práce. Hráli jsme divadla, jejichž herecká úroveň neměla tenkrát v okolí konkurence, pilně jsme pracovali a učili se čísti v knize přírody tak, jak nás tomu naučil zakladatel československého skautingu prof.A.B. Svojsík.

A konečně už se zdálo, že junáctví v naší obci si získává půdu, přišel Mnichov a po něm v zápětí persekuce junáků. Organizace byla označena za nepřátelskou Říši a zloba Gestapa dopadla na vedoucí oddílů.

A nadešla doba, která vyrvala z našeho středu několik dobrých kamarádů, kteří kdyby žili, jistě by tu dnes seděli mezi námi a těšili se nad rozmachem Československého Junáka v osvobozené vlasti. Jak bychom mohli zapomenout na

Rost' u Floriana?

Kamaráda nad něhož lepšího jsme mezi sebou neměli?! On byl mezi prvními kteří před 10 lety slibovali, že budou milovat vlast svou a že vždy budou hotovi pomáhati bližnímu. A on svůj slib splnil do posledního písmene. Nejen že miloval vlast pro kterou po okupaci pracoval ilegálně, splnil též onu část slibu v níž se každému Junáku ukládá, aby byl hotov duší i tělem pomáhat bližnímu. A vy všichni víte jak Rostík skončil. Chceme, aby byl vzorem pravého Junáka jaký má být a proto byl jmenován čestným vedoucím prvního oddílu Junáka v Lukovanech - in memoriam.

Druhým kamarádem kterému nebylo souzeno dočkat se osvobození našeho národa byl náš

Míra Veselý.

Také on byl dobrý Junák – nikdy na něho nezapomeneme!

A k těmto dvěma řadí se ještě Frantík Soukup bratr mladý, který by byl jistě dnes jedním z nejlepších v našem oddíle a konečně

bratr František Šalda,

jeden z prvních přátel v řadách rodičů, který svou prací nám pomáhal nést junáckou ideu v naší obci!

Vám, vy milí naši bratři, patří naše veliká láska, náš dík i naše věčné vzpomínky.

Když v květnu skončila válka, tato nejstrašnější válka v lidských dějinách, věděli jsme my Junáci, že s návratem svobody se nám vrací opět náš „Junák“, netušili jsme však, že se naše řady zesateronásobí. Vždyť v roce 1940 bylo v Junáku organizováno pouze 50 000 hochů a dívek. Zatím co dnes počet československých Junáků a Skautek dostoupil počtu 3x 100 000 členů tak se tedy více jak čtvrt milionu československých chlapců a dívek v čele s panem presidentem zapojilo opět do světového bratrstva skautů, kteří hlásají tytéž zásady a utužují bratrské svazky mezi všemi národy světa.

Na rozmachu junáckého hnutí se plnou měrou podílel i náš kraj. Dnes již můžeme oznámiti, že v soudním okrese Ivančice který vede br. J. Harák, v brzku budou naše oddíly i ve zbývajících 3 obcích založeny a tak nebude u nás v našem okolí široko daleko místa kde by nebylo Junáků. Aby bylo možno okrsek dokonale administrativně zvládnout je rozdělen na 5 středisek. Jedním z nich je středisko Lukovany, které řídí činnost junáckých oddílů ve Zbýšově, Zakřanech, v Popovicích, v Příbrami a v Lukovanech. Pro vedení tak velkého počtu oddílů bylo nutno připravit školené vedoucí. Proto byly v letních měsících uspořádány týdenní kurzy vedoucích v Jinošovském záměcku, kterých se zúčastnili z našeho střediska br. Vyhnalík Karel, Alois, s. Běta Moravcová a bratr Pazourek a Vlček ze Zbýšova. Mimo toho každé středisko ivančického okrsku uspořádalo kurzy rádcovské pro vedoucí družin. I naše středisko připravilo rádcovský kurs jehož se zúčastnilo na 70 hochů a děvčat ze všech oddílů od nás i okolních vesnic.

Velké a opravdové je skautské bratrství! A malou ukázkou tohoto bratrství je poválečná činnost Junáka v Lukovanech. Ještě nezmizely poslední zbytky po válečné litici v naší vesnici a již se opět hlásí všichni bývalí členové k práci, k té staré práci která nečeká na vděk, uznání nebo odměnu. A k těmto starým pionýrům hlásí se noví a noví.

Poněvadž i v Lukovanech téměř všechna mládež se přihlásila do oddílů, bylo nutné, poohlédnout se po místnosti v níž by se mládež mohla scházet. A od této chvíle se datuje ono úsilí které zase právě ti nejmenší vynaložili k tomu aby stála „pod Kamenným“ nad hřištěm prostorná „Junácká chata“.

Mnozí z Vás jste se podíleli na pracích spojených s výstavbou a vy tedy dovedete ocenit nejlépe tu práci těch mladých chlapců a děvčat z nichž mnozí na vlastní útraty přijeli nám pomáhat do Brna při demontáži chaty.

Dnes tedy mají vedoucí všech našich oddílů v Lukovanech ty nejlepší podmínky ke zdárnému vedení mládeže, vždyť i rodičové dětí, které vedu pomáhají jim v jejich práci.

Rádcovský kurz ještě neskončil a již začali naši vedoucí připravovat Junáckou akademii kterou postupně uvedli v Zakřanech, Zbýšově, Popovicích a Lukovanech a

když jsme uviděli ty hochy a děvčata ze všech okolních vesnic, jak svorně všichni pracují na společném díle pak teprve zazářilo to veliké skautské bratrství a jistě mnohému účastníku prolétla hlavou myšlenka na doby jeho mládí, kdy se pořádaly bitky a pranice s mládeží sousední vesnice. Mnohému však z přítomných na naší akademii zatanulo na mysli: „co je to co získává Junáku tolik mládeže?“ A odpověď bych definoval takto: „Junáctví je vedle školy nejlepší výchova mládeže, výchova hrou a prací, protože učí mládež bratrství a pospolitosti nejen ve vlastním státě nýbrž v celém světě a konečně, že Junák je organizace nadstranická.“